Sina puhas, Sina waga hing!" ütles wali õpetaja.

„Siis tule minuga!" ütles surnud kaasa wari. „Meile on iseäralist wõimu antud. Minu kõrwas kõikudes peased Sina igale poole, kuhu Sinu mõtted tahawad. Inimesteşt nägemata peaseme meie salamatesse nurkadesse. Aga eksimata ja ojawa käega pead Sina selle patuse peale tähendama, kes igawese piina osaline on, ja enne esimest kuke-laulu peab tema leitud olema."

Ja kiiresţt, nagu mõteteşt kantud, jõudsiwad nemad suurde linna, ja majade seinadest läikisiwad surma-pattude nimed tule-tähtedega nende silmi: Kõrklus, ihnus, joomus, lihahimu — kõik see pattude seitsme-karwaline pael.

„Ja seal, kuida arwasin, kuida teadsin, seal elawad igawese tule osalised!" ütles wali õpetaja. Nemad seisiwad uhke, tuledest särawa maja ees, kus laiad trepid kalli waepadega kaetud oliwad ja uhkeist õie-ehteteşt lehkasiwad, kus tantsu-mängud läbi pidu-saali kõlasiwad. Seal seisis ülemeeline ukşehoidja, siidiga ja sammetiga kaetud, suur hõbetatud kepp käes.

„Meie pidu on Kuninga pidu sarnane!" ütles tema ja pööris ennast tungiwa rahwa-hulga poole uulitsa peal. Pea-laeşt warwani paistis temaşt kõrklew mõte wälja: „Wilets halw-rahwas, kes läbi

ukşe wahib, minu wasta olete kõik waesed kaltsakad!"

„Kõrklus!" ütles surnu-wari, „kas näed teda?"

„Seda?" kostis õpetaja. „Ja, mina näen teda, aga tema on sõge, tema on üks wilets halplane, keda igawese piina sisse ei tõukata!"

„Üks halplane!" kostis sala-hääl läbi kõrkluse maja, seda oliwad nemad seal kõik. Ja nemad lendasiwad ihnuse tühja seinade wahele, kus luukuiwetanud, külmast wäristatud wana-mees ennast nälgas ja jänus, kõige oma mõtetega kulla külge küüsistas." Nemad nägiwad, kuida tema nagu tõbe tujus oma wiletsa aseme pealt kargas ja üht lahtist kiwi seinast wälja kiskus. Seal seisiwad kulla-tükid wana suka sees. Tema katsus wärisewa käega oma nartsakat riiet läbi, kuhu kulla-tükid sisse ümmeldud oliwad, ja tema niisked sõrmed wabisesiwad.

„Tema on haige," ütles õpetaja. „See on waimusegadus, rõõmuta waimu-segadus, täidetud otsaka hirmuga ja kurja une-nägudega!"

Nemad lahkusiwad rutuga ja seisiwad kurjategijate öö-asemete kõrwas, kus need kõrwuti, külg külje wasta, magasiwad. Nagu kuri metsaline kargas üks nendest uneşt üles; koleda häälega karjudes tõukas tema oma terawa küünarnukiga seltsimeeşt. Uniselt pööras see ennast ümber: